

Pau Riba: Un estil de vida

Envoltat per aquell encant encisador tant personal del que, de fet, es desconeix d'on l'ha tret, en Pau Riba, lentament, s'apropa cap l'escenari per... que sabem nosaltres perquè!

- Pau, Pau...

El crido amb tota la força que el coll em permet, doncs hi havia molta gent al "Moll de la fusta" i el xibarrí era, francament, de pare i senyor meu.

- En Pau no pot vindre en aquets moments...!

Un encarregat del servei d'ordre em posa impediments de bones a primeres.

- Tan sols vull fer-li un parell de preguntes; paraula que no l'entrevistaré gaire temps...

L'encarregat no les tenia pas totes. N'hi han quantitats d'aquets personatges que posen pegues, moltes vegades incoherentment.

- Torno a repetir-te que és impossible. No insisteixis...!

La veritat és que el recital, en teoria, començava a les 11 del vespre, però entre unes coses i altres, eran dos quarts d'una que ens tocaven a fer "nones" i en Pau Riba encara no s'havia presentat a l'escenari.

"Els sistemes còsmic-siderals de les cavernes gemegoses de la Prehistòria egocèntrica destrossen les idees..."

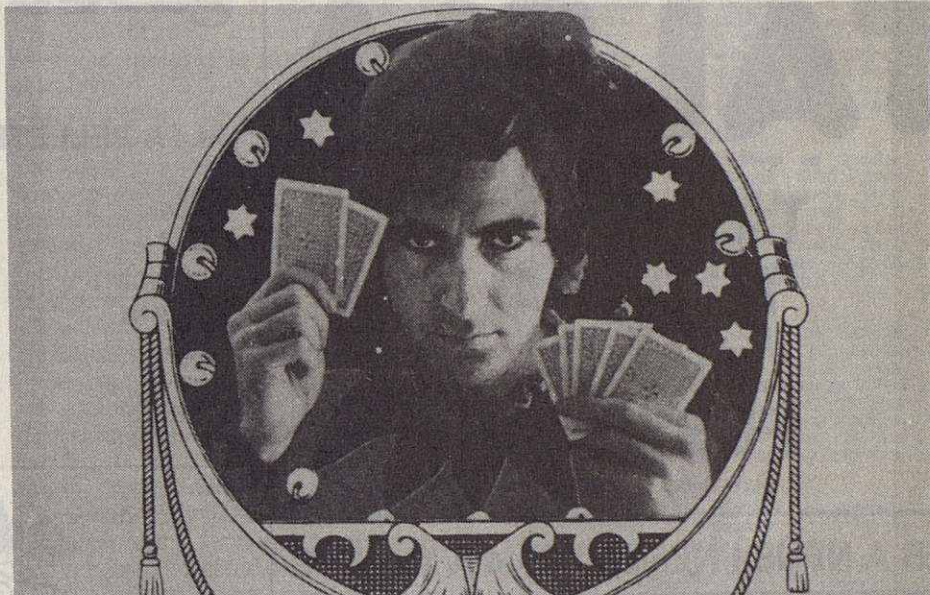
Després d'uns minuts aconseguixo apropar-me al cantant.

- Pau, sóc de "L'Actualitat Comarcal", un setmanari de Granollers. Coneixes la nostra ciutat...?

- Granollers...?. Sí, sí que conec Granollers.

- Escolta, qué estas preparant ara mateix?

- Doncs ara m'estic preparant un flautí de "mam" que és massa.

- Em referia a si estas preparant alguna cosa nova, a nivell musical, a nivell professional...

- Sí

- I bé...?

- Si vé, qui...?

- No, home no. Que no vé ningú. Que no m'entens...?

- No, i tú...?

- Crec que sí.

- Si no tens "mam", no tens res...

- He pres una beguda a l'entrada.

- Mira, ara estic preparant un "llarga durada". Llarga com el flautí...

- Quin és el títol que portarà?

- "Rock sense K".

- Hi alguna peça que calgui destacar...?

- "Assassinat".

En Pau Riba es treu de la butxaca un xiulet. S'el posa a la boca i comença a xiular-lo. Estava content, com sempre.

- Qué opines de la música d'avui dia, en l'actualitat...?

- La de Granollers...?

- No, home, no. En general. La música rock a Catalunya, per exemple...

- Be, jo penso que és molt difícil pensar. Si vols que sigui sincer et diré que a Catalunya no es fa bona música rock.

- I això, per què?

- Doncs, perquè el sistema còsmic-sideral de les cavernes gemegoses de la prehistòria egocèntrica destrossen les idees i els bons acudits maquinats de la Era nostra terrenal.

Podeu creure, amics lectors, que en Pau Riba s'ho cuinava i s'ho menjava ell solet, perquè jo no m'enterava pas de la pel·lícula...

- Sí, bé. Molt bé, Pau. Força bé, si noi...

- Pirrrrrrrppff... Pirrrrrrrppff...!

El xiulet ditxós una altra vegada.

Vaig decidir, finalment, tallar depressa. M'estaven prenent el pel...

- Això ha estat tot, Pau... Moltes mercès.

- En conec moltes de Mercès, moltes. I tú...?

I mentre em vaig allunyant, torna amb el xiulet, a xiular. Amb la ma al pit, en Pau Riba m'havia pres pel "pito del sereno".

- Això ha estat tot, Pau... Moltes mercès.

- En conec moltes de Mercès, moltes. I tú...?

I mentre em vaig allunyant, torna amb el xiulet, a xiular. Amb la ma al pit, en Pau Riba m'havia pres pel "pito del sereno".

Joan Ignasi Lluna